

ELS DOS FILLS DEL PARE PRÒDIG

per CONXA ADELL I CARDELLACH,
monja de Sant Pere de les Puel·les

En la paràbola del fill pròdig, els dos germans s'assemblen molt, però no s'adonen. Tots dos obren igual, amb exigència. El més jove, reclamant l'herència que ell creia que li tocava; el germà gran, reclamant els seus drets. I tots dos per emprar els seus diners amb festa amb els seus amics. Tots dos se situen fora de casa; el més jove se'n va, el gran no vol entrar.

Cap dels dos no coneix el seu pare. El més jove creu que ja no mereix ser fill seu, el gran se situa com a obrer. Tots dos se senten jornalers respecte al pare i no fills. I si no se senten fills, no es poden sentir germans.

El més jove, perquè té gana, és capaç de trencar amb la seva vida miserable i de moure's per canviar. Ho manifesten els verbs anar, trobar, dir. El germà gran, en canvi, es queda palplantat, incapaç de fer. Aquesta és la gran diferència, perquè el germà petit ha acceptat la veritat de la seva vida i el germà gran no i, en la seva passivitat, vol que les coses siguin com ell vol i que li siguin donades per descomptat.

I el Pare? Espera cada dia el retorn del fill petit amb la vista fixa en el camí. Espera a la porta de casa que el germà gran entri, perquè s'acaba d'adonar que el fill de casa no s'ha sentit mai de casa. I quin dels dos fills està més mort? El que tothom donava per mort o el que cada dia feia la seva tasca mecànicament, sense sentit de festa, que és el seu desig ocult?

Ens hem acostumat a veure les diferències entre els dos. Així ens va millor emmirallar-nos en un o en l'altre. El que ens dol és acceptar que cadascú de nosaltres té a dins els dos germans que ni es parlen, segurs de la seva posició. A vegades això ens provoca una esquizofrènia interior que no ens deixa actuar o que ens fa sentir fora de lloc, com si no comptessin amb nosaltres

De fet, el jove enyora l'estabilitat de vida del germà gran. I el gran enyora la llibertat del petit, l'haver sabut viure la vida, ni que fos vida dissoluta.

Mentre cadascun dels germans que portem a dins obri amb exigència, és com si tinguéssim els braços plegats, que vol dir no poder fer res. Entre els dos s'han de donar els verbs que hem dit més amunt: anar, trobar-se, dir. Quan acceptem l'altre tal com és, serem capaços d'obrir els braços. I amb el braços oberts ho podrem fer tot: caminar lliures, córrer amb deler, preparar una festa però, sobretot, abraçar. Aleshores començarem a ser com el pare pròdig, que dóna sense mesura.